

»Det synes nærliggende at antage, at arveafgiftsregler afspejler nogle synspunkter på selve begrebet arv.

Et synspunkt kan være, at det er et naturligt og rimeligt led i samfundsstrukturen, at formuer går i arv – normalt til slægten, men også til andre arvinger, når arvelader har bestemt det. Historisk har dette sikkert været den almindelige opfattelse. Den har været særlig naturlig under samfundsforhold, hvor landbruget var det dominerende erhverv, og hvor alle generationer – på den ene eller den anden måde – deltog i virksomhedens daglige drift. I en vis forstand har slægten kunnet opleve det således, at ejerforholdet til virksomheden mere havde formel end reel karakter. Når ejeren døde, var det derfor naturligt, at virksomheden overgik ubeskåret til de øvrige familiemedlemmer. Dødsfaldet medførte i princippet ikke ændringer i virksomhedens daglige drift, og det har haft afgørende betydning, at afdødes slægtninge kunne overtage virksomheden og videreføre den på de hidtidige økonomiske vilkår.

Ud fra en principielt helt modsat indstilling kan man have den opfattelse, at det slet ikke er rimeligt, at de midler, som en person efterlader sig ved sin død, skal gå i arv til andre. Synspunkter i den retning vil nok særlig gøre sig gældende i et moderne industrisamfund med store – mere eller mindre upersonlige – virksomheder. Her er det ikke så almindeligt, at flere generationer af samme slægt deltager i det daglige arbejde på lige vilkår og med samme ansvar. Større virksomheder drives kun sjældent som personlige firmaer, hvorimod selskabsformen er mere udbredt bl.a. som følge af risikospredning. Ved død er det derfor ikke selve virksomheden, men en ret til en andel af den, der kan falde i arv. Ud fra en principiel betragtning om, at alle personer skal have samme økonomiske muligheder i tilværelsen, kan man være af den opfattelse, at det ikke er rimeligt, at kapitalen i virksomheder af denne type kan falde i arv til personer, som måske ikke har haft direkte tilknytning til virksomheden.

Som mellemløsning mellem disse to modsatte opfattelser kan man have en ordning, hvorefter en del af den afdødes formue tilfalder staten, medens resten falder i arv. Den nedarvede opfattelse af, at arv er særlig velbegrundet, når den tilfalder den nærmeste slægt, kan føre til en ordning, hvorefter statens andel er forholdsvis lille, når arvingerne er nært beslægtede med arveladeren, medens afgiften til staten er større, når

arven tilfalder fjernere beslægtede eller personer, som slet ikke er i familie med arveladeren. Omvendt kunne ønsket om en større spredning af formueværdierne tale imod, at afgiften er større, når arven tilfalder fjernere beslægtede eller ubeslægtede.«

Når arveafgiften under de samfundsforhold, som vi kender i dag, stadig spiller en rolle, er det ikke alene på grund af provenuet, men også afgiftens fordelingspolitiske virkning og dens sammenhæng med andre skatter og afgifter, der regulerer kapitaloverførsler.

Spm. nr. S 384

Til trafikministeren (6/12 94) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, af hvem og hvornår der er sket en godkendelse af aftalen om, at det halvoffentlige driftsselskab, hvis formål er at åbne en færgerute på Grenå-Hundested-overfarten, har overtaget terminalanlægget på Hundested Havn?«

Begrundelse

Det er fremgået, at det halvoffentlige driftsselskab, hvis formål er at åbne en ny færgerute mellem Grenå og Hundested, har overtaget terminalanlægget på Hundested Havn.

Spørgeren vil gerne vide, hvem der har godkendt denne aftale, og hvornår det er sket.

Svar (13/12 94)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan oplyse, at Trafikministeriet ikke har økonomisk tilsyn med Hundested Havn, som ejes af et privat interessentskab.

Som følge heraf skal den nævnte aftale ikke godkendes af Trafikministeriet, hvilket heller ikke er sket.

Spm. nr. S 385

Til trafikministeren (6/12 94) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 325 den 5. december 1994 oplyse, hvorvidt et halvoffentligt driftsselskab kan